

hvis man kigger ud i samfundet, ser på familiemønstrene og ser på Danmark anno 2005, er der ingen tvivl om, at der har været et massivt behov for at komme med forslag til en ny navnelov. Det er jo ikke noget, vi politikere bare finder på ud i det blå, selv om man skulle tro det, hvis man hørte debatten før, hvor hr. Jesper Langballe udtrykte en voldsom, voldsom mistillid til befolkningens dømmekraft.

Der har gennem de seneste år været massive henvendelser til Familiestyrelsen, Justitsministeriet og Familie- og Forbrugerministeriet fra borgere, som ikke kunne forstå, hvorfor de i deres familie ikke kunne have det samme efternavn. Der har været massive henvendelser, og det glemmer man måske lidt, når en smart reklamekampagne til flere hundrede tusinde kroner tromler af sted i landspressen. Så glemmer man måske det tavse flertal i denne sag, som ganske relevant har bedt om at få nogle fleksible muligheder for at skabe en fælles ramme, en fælles identitet omkring deres familieliv.

Jeg synes også, det som konservativ er værd at knytte et par kommentarer til sagen. Vi har hørt meget. De Konservative er blevet kulturradikale, har vi oven i købet hørt, og det er vist det værste fyord i Dansk Folkeparti. Men hvis man udelukkende forbinder begrebet konservatisme med en række navne, og det ikke er kontakten mellem generationerne, der skal kendetegne det at være konservativ, har vi nok en forskellig opfattelse af, hvad det vil sige at være konservativ.

Kl. 11.20

Som konservativ er det på baggrund af forbindelse mellem generationerne, med ærefrygt for de døde og omsorg for de ufødte, vi træffer nutidens beslutninger. Hvis det at være konservativ bare bliver et spørgsmål om navne, er det tom tale uden indhold, uden handlinger, uden gerninger, uden de værdier og holdninger, som bærer os, og som gør, at vi er de mennesker, vi er, og har de holdninger, som vi har. Men konservatismen er levende. Den er en tidløs holdning, som er båret af handlinger, værdier, gerninger og holdninger. Den er ikke noget statisk; det synes jeg er meget, meget vigtigt at slå fast.

Den fundamentale opfattelse af, hvad konservatisme er, er nok, at alting skal blive, som det altid har været tidligere. Men ud fra den opfattelse havde vi jo hverken fået elektricitet eller noget som helst andet, så det er ikke for sjov, vi siger: forandre for at bevare.

I Det Konservative Folkeparti støtter vi naturligvis regeringens lovforslag og gør det med stor glæde.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, det er noget sludder og vrøvl. Konservatisme er ganske rigtigt at forandre for at bevare, men her forandrer man og bevarer ikke. Det kan godt lade sig gøre at gøre begge ting samtidig, men her gør man det ikke, her forandrer man bare. Man bevarer ikke noget, ingenting! Hvad bevarer man? Bevarer man det kulturhistoriske i sjældne slægtsnavne, i særlige familienavne? Gør man det? Nej, det gør man altså ikke, det gør man ikke. Man vil ikke engang være med til at bevare en samfunds bærende institution som ægteskabet. Man piller stiller og roligt ægteskabet fra hinanden med dette lovforslag, det er realiteten.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, det er lidt utroligt. I dette lovforslag er der ikke noget om en afskaffelse af ægteskabet. Ægteskabet består, og der er altså heller ingen navne, som bliver afskaffet med lovforslaget. Det er meget, meget tydeligt.

Men der er selvfølgelig – og det synes jeg også er væsentligt at fremdrage – taget afbalancerede hensyn: Dels ved at man giver større fleksibilitet, dels ved at man sætter en grænse, så der skal være 2.000, der bærer et efternavn, for at det kan gives frit. Det vil sige, at 1 promille – 1 promille – af efternavnene i Danmark gives fri, så jeg kan altså ikke se det angrebspunkt, man kommer med fra Dansk Folkeparti. Vi afskaffer hverken efternavne eller ægteskab.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

I befolkningens øjne og blandt de mennesker, som har indgået et ægteskab, har det altid været noget, som ligger et plan over et parforhold. Dermed ikke være sagt noget dårligt om de mennesker, som har kærester – jeg har selv en kæreste, så det har ikke noget med det at gøre – men det har altid ligget et plan over, når man ønsker og tilkendegiver over for hinanden og giver hinanden det løfte, at man ønsker at gå det skridt videre. Men det udhules her, fordi ægteskabet sidestilles med et almindeligt parforhold, med et kærestepar, og det er altså dybt forkasteligt efter min mening.